

външния свѣтъ. Емблема на стремежа за тая наслада е земната Красота. Въ тази ясно почувствувана и възпроизведена отъ Славейкова идея стои прѣимството на неговата поема прѣдъ онази на Крестовски. . . . „Въ колесницата на бждащето — пише Славейковъ въ статията „Потаената скърбъ на поета“ — се вози онзи, въ чиито творения найде изразъ душата, характерътъ, мисълта на нацията, чиито прѣдставитель бива той“. Съ тѣзи думи на поета влизаме въ скиинята на неговото творчество. Да бжде прѣдставитель на своята нация — е висшиятъ идеалъ на Славейкова. И той пръвъ у насъ се заема да положи национални устои на българската поезия. Подвигъ, равенъ въ историята на литературата съ примѣра на Пушкина, който съ жезъла на първожрецъ посочи пътя на своята родна литература. И *народната пѣсень* става най-мощното и дълбоко, най-чистото и вѣчно влияние въ поезията на Славейкова. Но, въпрѣки че сж изобилни пѣснитѣ, построени върху съответни народни мотиви, между тѣхъ липсва любовно-лирическата народна пѣсень. А нашиятъ народъ носи на свѣта една велика любовна национална пѣсень . . . Приживѣ Славейковъ се борѣше съ филистерското мнѣние на масата читатели и критици, че влиянията убиватъ поезията му. Мисля, че е било лишно да се брани отъ това. Фридрихъ Ничше, сѣкашъ да поясни този творчески въпросъ, е изрѣкълъ своя великъ парадоксъ: трѣба да си море, за да не се окаляшъ отъ вливащитѣ се потоци . . . Славейковъ стана класикъ на българския стихъ — многообразенъ като своя творецъ. Той показва потаената мощъ на българското слово. Този стихъ е камененъ. Ако пакъ се долавя мелодия, тя е или